

Hi havia una vegada...

...una Rateta molt presumida que escombrava l'escaleta de bon matí, i es va trobar una moneda.

—Què puc fer amb aquest dineret? —va preguntar-se la Rateta—. Si em compro ametlletes potser em cauran les dentetes!

Finalment, com que era tan presumida, va decidir comprar-se un llacet per la cueta. Amb el llacet seria la rateta més bonica del món i de ben segur que trobaria maridet.

L'endemà, la Rateta va sortir a escombrar l'escaleta, com feia cada matí, però aquell dia estava radiant, feliç amb el seu bonic llacet.

Al cap d'una estona, per davant de casa seva van començar a desfil·lar els seus pretendents.

El primer en passar va ser el Ruc, i veient-la tan bonica li va dir:

—Rateta, Rateta, tu que n'ets tan boniqueta... jo que sóc un bon fadrí, no et voldries casar amb mi?

La Rateta li va contestar:

—Per poder-te casar amb mi, la teva veu primer he d'oir!

El Ruc va bramar: «laaaa, laaaa, laaaa, laaaa...».

I la Rateta espantada li va dir:

—Amb aquesta veu eixordadora no em vull casar amb tu.

I el Ruc va marxar trist, molt trist.

Uns minuts més tard va passar l'Ànec i li va dir:

—Rateta, Rateta, tu que n'ets tan boniqueta... jo que sóc un bon fadrí, no et voldries casar amb mi?

La Rateta li va contestar:

—Per poder-te casar amb mi, la teva veu primer he d'oir!

L'Ànec va fer: «Quac, quac, quac, quac...».

I la Rateta esgarriada li va dir:

—Amb aquesta veu tan forta no em vull casar amb tu.

I l'Ànec va marxar trist, molt trist.

Alegria

La rateta que
escombrava
l'escaleta

Més tard va passar el Gos i va dir:

—Rateta, Rateta, tu que n'ets tan boniqueta... jo que sóc un bon fadrí, no et voldries casar amb mi?

La Rateta li va contestar:

—Per poder-te casar amb mi, la teva veu primer he d'oir!

El Gos va bordar: «Bup, bup, bup, bup...».

I la Rateta tapant-se les orelles li va dir:

—Amb aquesta veu tan sorollosa no em vull casar amb tu.

I el Gos va marxar trist, molt trist.

Instants després va passar el Gall i li va dir a la Rateta:

—Rateta, Rateta, tu que n'ets tan boniqueta... jo que sóc un bon fadrí, no et voldries casar amb mi?

La Rateta li va contestar:

—Per poder-te casar amb mi, la teva veu primer he d'oir!

El Gall va fer: «Qui-qui-ri-quí, qui-qui-ri-quí, qui-qui-ri-quí, qui-qui-ri-quí...».

I la Rateta esglaiada li va dir:

—Amb aquesta veu tan estrident no em vull casar amb tu.

I el Gall va marxar trist, molt trist.

La Rateta va començar a posar-se nerviosa en veure que ningú no era prou bon pretendent per a ella, però ben aviat va passar per allà el Gat que va dir:

—Rateta, Rateta, tu que n'ets tan boniqueta... jo que sóc un bon fadrí, no et voldries casar amb mi?

La Rateta li va contestar:

—Per poder-te casar amb mi, la teva veu primer he d'oir!

El Gat va miolar: «Mèu, mèu, mèu, mèu...».

La Rateta no s'ho podia creure! Aquella veu tan dolça i melosa li havia arribat al cor, i li va dir:

—Amb aquesta veu tan... tan bonica, sí que em vull casar amb tu!

El Gat i la Rateta es van casar. Tothom va advertir la Rateta sobre les intencions del Gat, però ella només recordava la seva veu i pensava com de feliç seria al seu costat.

Un dia, quan la Rateta estava despistada, el Gat se li va acostar per darrere i, sense que ella pogués ni adonar-se'n, va clavar-li queixalada i se la va menjar!

I vet aquí que la felicitat de la Rateta va desaparèixer dins la boca del Gat.

Adaptació del conte de Hans Christian Andersen